

full DOMINICAL

PARAULA I VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Setmana Santa

En la Setmana Santa que iniciem avui ens endinsem en el misteri central de la fe cristiana. Aquest misteri consisteix en el fet que Jesucrist, lliurat a la mort per a la nostra redempció, resuscita al tercer dia.

«Jesucrist no va jugar amb la seva mort, com tampoc no ho va fer amb la seva vida», deia el cardenal Bergoglio —avui papa Francesc— en uns exercicis espirituals que donà essent arquebisbe de Buenos Aires. Els textos han estat recollits en el llibre *Ment oberta, cor creient* (Editorial Claret).

Amb ment oberta i amb cor creient —totes dues coses— som invitats a entrar en la celebració de la Setmana Santa, contemplant el final del camí terrenal del Senyor i allò que ens diu sant Pau en els textos de la litúrgia d'avui: «Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau [...], i s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu.»

Jesús manté la seva llibertat i fa donació de la seva vida en llibertat, fidel al disseny del Pare. La seva llibertat és tal que accepta tant el disseny del Pare —ser lliurat— com les circumstàncies i persones concretes que el portaran a la creu i a la mort. Resplendeix així la dignitat de Crist, que ens porta a exclamar amb el llibre de l'Apocalipsi: «Digne és l'Anyell que ha estat degollat de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Sant Pau afegirà: «Per això Déu l'ha exalçat i li ha con-

cedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom al cel, a la terra i sota la terra doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.»

En el fonament de tota dignitat —deia el cardenal Bergoglio als seus exercicis—, hi trobem sempre llibertat i abandó. Jesucrist assumeix lliurement en la nit fosca de Getsemaní el seu anorreament, que arriba fins a la mort en creu. Jesús no va poder tenir la satisfacció final de morir donant testimoni del veritable significat de la seva existència davant del seu poble. Ho va poder fer als seus, al grup reduït i espantat dels seus seguidors.

El seguiment de Jesús en el seu camí d'anorreament i de creu mena el deixeble a avançar en aquest mateix camí per amor al seu Senyor. Molts sants ens recorden que sense participar de l'anorreament de Crist no estem en el bon camí sinó en el camí del que el Papa anomena la «mundanitat espiritual» o la «temptació empresarial» de l'evangelització. Això em fa recordar la filòsofa Edith Stein, que seria la gran carmelita descalça santa Beneta de la Creu, portada a la fe per la lectura de la vida de santa Teresa de Jesús. Ella fou una de les més profundes estudioses del pensament de sant Joan de la Creu i glossà admirablement, en el seu pensament i en la seva vida com a jueva immolada a Auschwitz, aquella sentència cristiana que diu «Salve, o crux, spes unica»: «Salve, oh creu, la nostra única esperança.»

ACTUALITAT

Ordenació de dos diaques diocesans

L'Església de Barcelona té dos nous diaques: Mn. Melcior Trèmols, que començarà el seu servei diaconal a la Basílica de la Puríssima Concepció, i Mn. Marc Labori, que ho farà a Sant Josep de Badalona. El cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, va ordenar-los diaques el passat diumenge, 22 de març, a la Sagrada Família, en el context del Dia de

Sant Josep, en una celebració en què van assistir més de cinquanta preveres i diaques. Mn. Trèmols i Mn. Labori, que estan preparant-se per ser sacerdots al servei de l'arxidiòcesi, van comptar amb el suport de familiars, amics i feligresos de les parròquies on serveixen, que no van voler perdre's un dia tan important per als nous ministres de l'Església de Barcelona.

ENTREVISTA

70 vegades 7

ALBERT FIGUERAS

Si hi ha una cosa que no ha canviat en els 70 anys de vida de Càritas Diocesana de Barcelona és el servei que ofereix d'acollida i d'acompanyament de les persones que viuen situacions de vulnerabilitat. L'evolució de l'acció social de l'entitat, a través d'històries de persones a les quals ha acompanyat i acollit, ha quedat plasmada en el llibre *70 vegades 7* (Plataforma Ed.) d'Albert Figueras.

El títol és molt suggerent i evangèlic...

Vàrem donar voltes al 70... i aviat va sortir *70 vegades 7*, perquè les històries que s'hi expliquen passen en una setmana. Però a ningú no se li escapa una segona lectura relacionada amb la idea de persistir, sense defallir d'intentar les coses una vegada i una altra.

Què transmet el llibre?

La feina extraordinària —poc coneguda i menys reconeguda— dels treballadors socials. Entitats com Càritas contribueixen a trobar solucions quan sembla que ja no n'hi ha. Imagineu què passa quan una dona surt de treballar, la policia li demana papers i, per no tenir-ne, la volen tornar al seu país aquella mateixa tarda? I la seva filla és amb una veïna i no la pot anar a buscar per endur-se-la; i, a sobre, és cap de setmana... Sort que a l'altra banda d'algun telèfon sempre hi ha persones preparades per intentar trobar una solució.

El contacte amb Càritas li ha canviat la vida?

He parlat amb persones que es dediquen a millorar una mica la vida de qui es troba en situacions desesperades. No pots escoltar i quedar-te tan ample... El repte ha estat intentar transmetre aquesta sensació i donar a conèixer històries de superació i històries de fracàs, angoixa i alegria, ràbia i satisfacció. Empatia. Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Passar fent el bé

Caminant per un carrer cèntric vaig veure, uns metres enllà, un captaire que demanava almoïna assegut a terra. Quasi alhora, d'un bar proper sortia un noi d'entre setze i divuit anys. Portava en una mà un refresc i, a l'altra, un cafè amb llet en un got per emportar. S'apropà al captaire i li lliurà el cafè amb llet. Intercanviaren unes paraules i el noi continuà el seu camí amb el refresc a la mà. Suposo que, una estona abans, el noi que anava pensant a beure un refresc, en veure el captaire al carrer, entrà al bar i comprà les begudes per a tots dos. «L'home just viu rectament i obra el bé [...]. No oprimeix ningú, restitueix les penyores als deutors i no roba mai res. Comparteix amb el famolenc els seus aliments i dóna vestits al qui no en té» (Ez 18,5.7).

Caminar veient el que succeeix al nostre entorn. Veient i mirant. Sentint i escoltant. Vivint i ajudant a viure. Cop-sar on sóc, amb qui camino, qui resta a la vora del camí. Detectar-hi els més petits, els qui estima el Senyor, i donar-hi resposta. Saber posar en pràctica els ensenyaments apresos

en la lectura de la Paraula de Déu, en la catequesi, en el moviment o en el grup apostòlic, en les homilies dominicals, en la pregària personal o compartida... Descobrir les situacions de passió i mort que viuen tantes persones i que actualitzen la passió i la mort en la creu de Jesús, també les situacions de resurrecció que fan present la bondat i l'amor del Pare de tots. Descobrir la presència de Déu, bategant ben viva, en el món. Seguir el camí del Mestre. «Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, com va passar fent el bé [...] perquè Déu era amb ell» (Ac 10,38).

Passar pel món fent el bé. Una proposta a l'abast de les persones de totes les edats i condicions. Només cal deixar-se portar per la llei de l'amor. Com va fer el noi del relat i com cal confiar que seguiran fent ell i tants d'altres que, amb mirada atenta al seu entorn, volen estimar el proïsme i així, també, estimar Déu. Perquè la nostra fe no es queda tancada en un lloc; la nostra fe és, com el cafè amb llet del noi, per emportar... i compartir!

SER PADRES

A favor de la salut mental

DR. PAULINO CASTELLS

Pediatra, neuròlego y psiquiatra

Crecer con padres separados

Plataforma Editorial

Mi obligación como profesional de la salud mental es advertir a los padres en general —tanto de familias íntegras como de familias separadas— que estén en conflicto que, mientras más duren sus trifulcas, más problemas tendrán sus hijos. ¿A que esto parece fácil de entender? Pues no se crea, porque a muchos no les acaba de entrar en la cabeza...

Se ha comprobado que los niños de familias en las cuales continúa un alto nivel de conflicto entre los padres dos años después de la separación, exhiben mayor impulsividad y conductas agresivas que los niños de familias íntegras, pero que, a su vez, los niños de familias separadas con bajo nivel de conflicto son menos agresivos que los que tienen familias íntegras pero conflictivas.

Vuelvo a poner el mayor énfasis sobre la estricta «conflictividad entre los padres» como principal causa de los trastornos entre los hijos. Es cierto que los niños de familias separadas evidencian más alto nivel de ansiedad, menor autoestima y mayor tendencia depresiva que los de familias íntegras, pero estas diferencias sólo están presentes cuando la conflictividad entre los padres sigue siendo alta después de la separación. Es decir, cuando el conflicto postseparación entre los padres es bajo no hay diferencia entre los niños de familia intacta y familia separada.

No me cansaré de repetir que la estabilidad de una buena relación entre los padres es el clima en que queda más consolidada y asegurada la buena salud mental de los hijos.

Lectures missa diària i santoral

30. ■ Dilluns Sant (litúrgia hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, religiós carmelità.

2. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. St. Sixt I, papa, mr.; St. Nicetas, abat.

4. ■ Dissabte Sant. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

Comença el temps de Pasqua

5. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia). [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. Missa del dia: Ac 10, 34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-7). Per a la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. St. Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Sta. Emília, verge i mr.; Santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

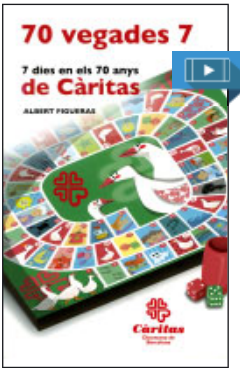

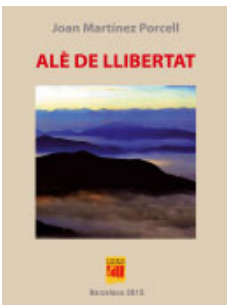
PUBLICACIONS

**70 vegades
7. 7 dies en
els 70 anys
de Càritas.**

Albert Figueras, l'autor d'aquest llibre, ha entrevistat disset professionals de l'àmbit social, que han compartit el seu temps, les històries viscudes i les seves reflexions per donar vida a aquesta obra de 114 pàgines, amb pròleg del cardenal Martínez Sistach, editada per Plataforma Editorial per a Càritas diocesana de Barcelona.

Alè de llibertat, del Dr. Joan Martínez Porcell.

L'autor és prevere de la diòcesi de Barcelona i rector de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, patrona i princesa de Barcelona. Ensenya filosofia a la Fa-

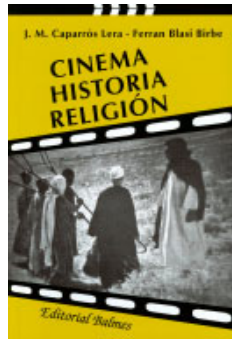

cultat de Filosofia de Catalunya i aquest és el tercer llibre de poesia publicat per l'Editorial Llengua Nacional. Primer fou el *Poema del teu Nadal* (2013), després *Llengua de Foc* (2014) i ara ens ofereix *Alè de llibertat* (2015), precedit d'una didàctica introducció teològica.

Cinema, història, religió, de J. M. Caparrós Lera i Ferran Blasi Biber (Ed. Balmes, Barcelona 2014, 170 pàgs.). Un crític cinematogràfic i un sacerdot i teòleg

son los dos autores de este libro, que es un profundo análisis de 22 grandes filmes del cine religioso de los últimos años sobre la persona de Jesucristo o sobre algunas figuras y órdenes religiosas cristianas, como los trapenses y los cartujos. Ha escrito el prólogo el sacerdote Mn. Peio Sánchez, especialista en cine y en cine espiritual.

El libro incluye una muy cuidada bibliografía sobre cine y religión.

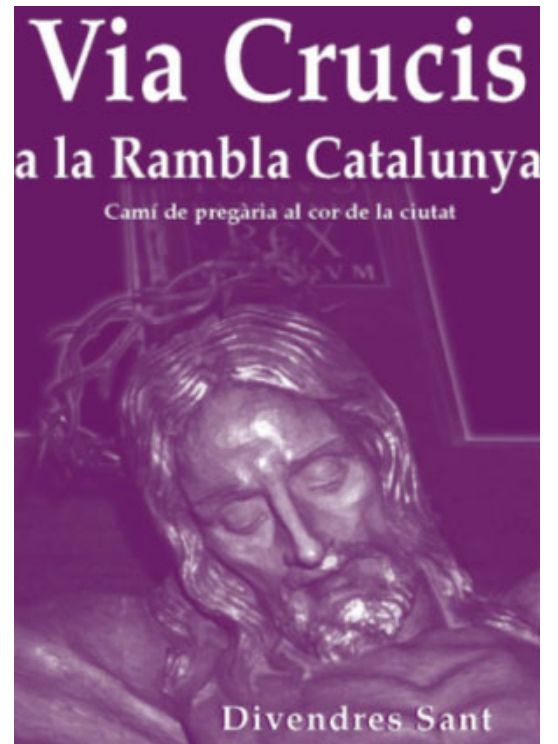

ACTUALITAT

XV Viacrucis a la Rambla Catalunya

El proper dia 3 d'abril, Divendres Sant, es realitzarà, com en anys anteriors, el *Viacrucis, camí de pregària al cor de la ciutat*, organitzat per les parròquies de Sant Ramon de Penyafort i de la Mare de Déu dels Àngels. Tindrà l'inici a les 10.30 h a la Parròquia de Sant Ramon i el recorregut seguirà per la rambla Catalunya, el carrer Provença i el carrer Balmes, fins arribar a la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (Balmes - València).

Si voleu més informació: Parròquia de Sant Ramon de Penyafort (t. 932 150 237) / Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (t. 932 152 730).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Mujer al pie de la Cruz

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En el àngelus del dia 8 de març, el Papa saludó, oró y bendijo a las mujeres, que «nos transmiten —dijo— la capacidad de entender el mundo con ojos diversos, sentir las cosas con corazón más creativo, más paciente, más tierno». Un gran aplauso acogió sus palabras.

«En la hora suprema de la nueva creación», a los pies de la cruz, encontramos a la Mujer. Cristo nos lleva a María: «Mujer, ahí tienes a tu hijo», «ahí tienes a tu Madre» (Jn 19,26-27). María es *madre firmísima*, es *mujer del dolor* y, al mismo tiempo, *de la vigilante espera* de un misterio, más grande que el dolor, que está a

punto de cumplirse. Desde su fe, ve brotar el nuevo futuro y aguarda con esperanza el mañana de Dios.

«Dos mujeres —María y la Iglesia— llevan adelante la esperanza que es Cristo.»

Santa Teresa, mujer, fiel hija de María y de la Iglesia, en uno de sus bellos poemas canta: «En la cruz está la vida / y el consuelo, / y ella sola es el camino / para el cielo.»

A los pies de la cruz «también miramos nuestra pequeña alma, que jamás se perderá si continúa siendo también una mujer cercana a estas dos grandes mujeres que nos acompañan en la vida: María y la Iglesia».

CINE ESPIRITUAL

PEIO SÁNCHEZ

DOMINGO DE RAMOS: El camino del Siervo inocente

Eduardo Manostijeras

Director: Tim Burton. Año: 1990

La presencia de Cristo proyecta su luz sobre algunos personajes de los relatos cinematográficos. En la película aparecen algunos rasgos que tienen cierta semejanza con Jesús y que nos pueden invitar a adentrarnos en la Semana Santa.

La película comienza cuando una abuela le explica a su nieta por qué nieva. Todo empezó cuando el protagonista, una extraña creación de un científico que no pudo terminar su obra y le dejó por manos unas tijeras,

es descubierto por Peg, una vendedora Avon a domicilio, que al ver su inocencia y su bondad se lo lleva a casa, donde Eduardo conocerá, entre otras personas, a Kim, de la cual se enamorará. En el barrio de Suburbia todos parecen quererle, pero...

Para la reflexión y el diálogo:

- ¿Qué es lo que hace verdaderamente especial a Eduardo Manostijeras? ¿Qué pueden simbolizar las tijeras que le sirven de manos?

- ¿La relación de Eduardo con la multitud tiene algún parecido con el proceso a Jesús que hoy hemos escuchado (Ev.)?

- La nieve aparece como un símbolo en distintos momentos de la película. ¿Desde el final, qué sentido tiene la historia que la abuela cuenta a su nieta? ¿Qué puede representar la nieve?

- ¿Está muerto o está vivo? Esta es la gran pregunta del camino de la Pascua. ¿Cómo hemos de mirar al Crucificado?

(Orientación para padres y educadores: no recomendada a menores de 13 años, con escenas de humor am-

biguo, jóvenes consumiendo alcohol y alguna palabra fuerte dentro del estilo gótico.)

X Camins de Vida A Manaments de nou

MN. XAVIER MORLANS

Professor de la FTC

Gè eslògan postmodern

«Quan ja no sentis una gran atracció per la teva parella, és el moment de dir-li: Ho sento, però ja no t'estimo.»

Ga pauta humanista

L'amor madur més que un sentiment és una acció. És la tasca apasionant d'elaborar l'afecte cada dia, la que fa possible l'enamorament etern, i no a l'inrevés.

(P. Sequeri, *Contra los ídolos posmodernos*, Barcelona 2014)

Gè manament bíblic

«No cometis adulteri.» (Ex 20,14)

Gè manament a la llum de Jesucrist

Jesús es presenta com el **nuvi** de la humanitat.

«Un dia que els deixebles de Joan i els fariseus dejunaven, alguns van anar a trobar Jesús i li preguntaren: Per què els deixebles de Joan i els dels fariseus fan dejuni i els teus no dejunen? Jesús els respongué: ¿Poden dejunar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? Mentre el tenen amb ells no poden pas dejunar. Però ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, i aquell dia sí que dejunaran.» (Mc 2,19-20)

«Déu, que parlà en altre temps, parla contínuament amb l'Esposa del seu Fill estimat; i l'Esperit Sant, que fa ressonar la veu viva de l'evangeli en l'Església i per ella en el món, introdueix els fidels a la veritat sencera i fa que la paraula de Crist habiti abundantment en ells (cf. Col 3,16).» (Concili Vaticà II, *Dei Verbum* núm. 8)

Déu Pare, per Jesucrist i en l'Esperit segueix elaborant cada dia l'amor que ens té. El matrimoni n'és signe, i alhora se n'alimenta (cf. Ef 5,21-33).

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'asotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us alluieu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fideles del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

De la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies». C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat, digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.» C. També hi havia unes dones mirant-s'ho de lluny. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el menor i de Josep, i Salomé, que havien seguit Jesús quan era a Galilea i el proveïen amb els seus propis recursos; n'hi havia també moltes altres, que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Josep féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre

C. Ja cap al tard, com que era divendres, a punt de començar el repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre honorable del sanedrí, que esperava també el Regne de Déu, va atrevir-se a anar a trobar Pilat i a demanar-li el cos de Jesús. Pilat s'estranyà que ja fos mort. Cridà el centurió per informar-se'n, i un cop ho sabé per ell, donà el cos a Josep. Josep comprà un llençol, desclavà Jesús, l'amortallà amb el llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca. Després féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria de Josep miraven on l'enterraven.

Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salvazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como perennal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se bajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.» C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo: S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.» C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde. Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloí, Eloí, lamá sabctani.» C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?» C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, está llamando a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber, diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.» C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.» C. Había también unas mujeres que miraban desde lejos; entre ellas, María Magdalena, María, la madre de Santiago el Menor y de José, y Salomé, que, cuando él estaba en Galilea, lo seguían para atenderlo; y otras muchas que habían subido con él a Jerusalén.

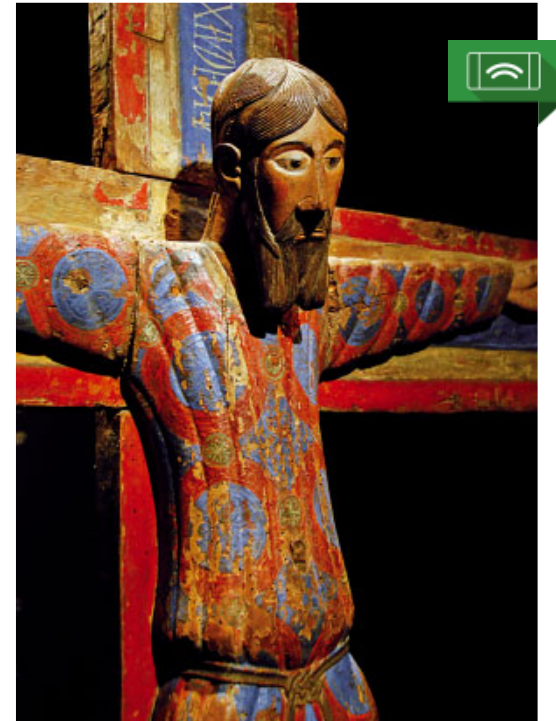
José rodó una piedra a la entrada del sepulcro

C. Al anochecer, como era el día de la preparación, vispera del sábado, vino José de Arimatea, noble senador, que también aguardaba el reino de Dios; armándose de valor, se presentó ante Pilato y le pidió el cuerpo de Jesús. Pilato se extrañó de que hubiera muerto ya; y, llamando al centurión, le preguntó si hacía mucho tiempo que había muerto. Informado por el centurión, concedió el cadáver a José. Este compró una sábana y, bajando a Jesús, lo envolvió en la sábana y lo puso en un sepulcro, excavado en una roca, y rodó una piedra en la entrada del sepulcro. María Magdalena y María la de José observaban dónde lo ponían.

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Jesús avança cap a la passió

Jesús agonitzant a la creu s'apropia de la pregària de lamentació del salm 22 (21), d'on reprèn (vegeu 15,34) la frase que fa de tornada del salm responsorial: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Aquest salm és ple de desolació, amb imatges colpidores. L'orant, embolcallat pel sofriment i a punt de morir, sent el silenci de Déu i l'hostilitat dels homes. Però, tot de sobte, la pregària es torna una espera confiada en l'ajut del Senyor i una acció de gràcies que vol compartir amb el poble d'Israel. Al començament de la setmana de passió, aquesta pregària ens introdueix adequadament en la celebració del misteri pasqual de Jesús mort i ressuscitat.

L'Ungit del Senyor, el Messies, que ha estat acollit a Jerusalem per les multituds que cridaven «hosanna!», és el mateix Jesús que, uns dies després, ha estat entregat als seus enemics i clavat a la creu. Els dos moments no es poden separar, com tampoc no es poden separar la mort en creu i la resurrecció. Sant Marc narra el relat de la Passió amb un estil descarnat, tot accentuant el caire dramàtic i desconcertant de la passió de Jesús, que és interpretada com l'acompliment de la missió històrica de Jesús. Tot l'evangeli de Marc està orientat a la passió de Jesús, fins al punt que s'ha dit que l'evangeli de Marc és un relat de la Passió amb una llarga introducció. Amb gran llibertat, Jesús recorre el camí de la seva vida que té com a final la creu. Per a ell, la mort en creu no és un incident inesperat, sinó una veritable elecció. Aquesta llibertat sobirana de Jesús és expressió de la seva obediència total al Pare. És el que ens recorda sant Pau a la segona lectura: «S'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu». Aquí, al peu de la creu, el centurió confessà: «És veritat; aquest home era Fill de Déu». Paradoxalment, només qui segueix Jesús fins al lloc de la crucifixió pot reconèixer la divinitat de Jesús i proclamar-lo Fill de Déu. És aquí on Déu revela el seu amor gratuït que ens salva.

AGENDA

Actes i conferències

Pastoral del Sordo de Barcelona.

Celebraciones de Semana Santa interpretadas en lengua de signos para sordos. *Jueves Santo* (19 h): Misa de la Cena del Señor en la parroquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 114). *Viernes Santo* (12.30 h): Pasión del Señor; a las 14 h, comida solidaria; a las 15 h, viacrucis con proyección, en la parroquia Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - c/ Benet Mercadé, 25). *Sábado 4 de abril* (21 h): Celebración Pascual y Misa en la parroquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.

Representació de La Passió.

Divendres Sant, 3 d'abril (20.30 h), a la parroquia de Sant Joan, de Vilassar de Mar (c/ Sant Roc, 35).

Viacrucis al Parc Güell.

Divendres Sant, 3 d'abril (10.30 h), organitzat per Comunió i Alliberament. S'iniciarà a la capella del Cottolengo del Pare Alegre (ctra. del Carmel, 19) i farà un recorregut pel Parc Güell per acabar al voltant del Turó de les Tres Creus. Acte obert a tothom.

Celebracions de Setmana Santa al Monestir de l'Encarnació

(c/ Panamà, 12). *Diumenge 29 de març* (12 h), benedicció de Rams i Eucaristia; *Dijous Sant* (18.30 h), Misa de la Cena del Senyor; *Divendres Sant* (10.30 h), Ofici de Lectures, 17 h, Celebració

de la Passió del Senyor; *Dissabte Sant* (10.30 h), Ofici de Lectures, Vespres (18.45 h), Vetlla Pasqual (21 h); *Diumenge de Pasqua* (12 h), Misa de Resurrecció. Informació: Monges Carmelites, t. 932 037 569, a/e: orcar-melita@hotmail.es

V Congrés Litúrgic de Montserrat.

Organitzat per l'Abadia de Montserrat, la Facultat de Teologia de Catalunya, l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i la Comissió Interdiocesana de Litúrgica de la CET. Dies 16 i 17 d'abril, a la Facultat de Teologia de Catalunya. Dia 18 d'abril, a l'Abadia de Montserrat. Cal inscripció prèvia, fins al 13 d'abril. Per a més informació i inscripcions: www.teologia-catalunya.cat / congressos@teologia-catalunya.cat

Dia de Terra Santa.

El Divendres Sant se celebra la col·lecta pontifícia pels Sants Llocs i les obres que la custòdia de Terra Santa regenta al país de Jesús. Aquest any té com a lema: «Segueix la passió». El comissari de Terra Santa a les diòcesis catalanes és el P. Manuel Prades, OFM. La col·lecta es pot enviar a: c/ Santaló 80, 08021 Barcelona, t. 932 092 090, c/e: terrasanta@franciscans.cat, o al compte corrent del Banc Santander: ES69 0049 3166 0229 1432 5048.

Pelegrinatges

Misioneras Cruzadas de la Iglesia.

Peregrinaciones a Lourdes, días 24, 25 y 26 de abril; y días 23, 24 y 25 de mayo. Para más información: t. 933 149 011.

Ruta franciscana.

Del 28 de juliol al 7 d'agost. Visitant Roma, Assís, Florència, Pàdua i llocs franciscans. Informació i inscripcions: Comissaria de Terra Santa dels franciscans (c/ Santaló 80, Barcelona, tel. 932 092 388 i t./fax 932 022 757).

Excursió a Àvila, Salamanca, Alba de Tormes i altres llocs teresians.

Del 3 al 7 d'agost, per visitar els principals punts on Teresa de Jesús va viure i va fundar convents, dins l'Any Teresià en què commemorarem els 500 anys del seu naixement. Preu: 400 euros amb pensió completa. Places limitades. Informació i reserves a: anyteresia@gmail.com, o als t. 610 225 130 (Ignasi) i 687 541 425 (Francesc).

1961. Era company de curs del cardenal Martínez Sistach, que presidí la missa exequial en sufragi de Mn. Pareja, a la parròquia de la Mare de Déu de Lourdes, de Badalona, de la qual el mossèn va ser rector des de l'any 1989 fins a la seva jubilació. Com van dir els que parlaren en la celebració, era un sacerdot molt espiritual, molt bo i molt senzill. Descansi en la pau de Crist.

Breus

I Congrés Qüestions de Vida Cristiana: «Europa: retrobar l'ànima.»

Es va celebrar a Montserrat, el passat 14 de març, organitzat per la Fundació Joan Maragall i l'Abadia de Montserrat. Hi participaren intel·lectuals i acadèmics, creients i no creients, que reflexionaren sobre el paper que poden jugar determinats valors compartits per la tradició cristiana i la tradició laica, en la recuperació d'un projecte europeu sòlid.

In memoriam

Mn. Miquel Maria Pareja Baygual.

Va morir el 28 de febrer passat, als 84 anys. Cursà la carrera d'advocat abans d'entrar al Seminari. Fou ordenat prevere l'any

PALABRA Y VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arzobispo de Barcelona

Semana Santa

En la Semana Santa que iniciamos hoy nos adentramos en el misterio central de la fe cristiana. Este misterio consiste en que Jesucristo, entregado a la muerte para nuestra redención, resucita al tercer día.

«Jesucristo no jugó con su muerte, como tampoco lo hizo con su vida», decía el cardenal Bergoglio —hoy papa Francisco— en unos ejercicios espirituales que dio siendo arzobispo de Buenos Aires. Los textos han sido recogidos en el libro *Mente abierta, corazón creyente* (Ediciones Claretianas).

Con mente abierta y con corazón creyente —ambas cosas— somos invitados a entrar en la celebración

de la Semana Santa, contemplando el final del camino terrenal del Señor y lo que nos dice san Pablo en los textos de la liturgia de hoy: «Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo [...], y se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz.»

Jesús mantiene su libertad y hace donación de su vida en libertad, fiel al designio del Padre. Su libertad es tal que acepta tanto el designio del Padre —ser entregado— como las circunstancias y personas concretas que lo llevarán a la cruz y a

la muerte. Resplandece así la dignidad de Cristo, que nos lleva a exclamar con el libro del Apocalipsis: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, el saber, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». San Pablo añadirá: «Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.»

En el fundamento de toda dignidad —decía el cardenal Bergoglio a sus ejercitantes— encontramos siempre libertad y abandono. Jesucristo asume libremente en la *noche oscura* de Getsemaní su anonadamiento, que llega hasta la muerte en cruz. Jesús no pudo tener la satisfacción final de morir dando testimonio del verdadero significado de su existencia ante su pueblo. Lo pudo hacer a los suyos, al grupo reducido y asustado de sus seguidores.

El seguimiento de Jesús en su camino de despojamiento y de cruz lleva al discípulo a avanzar en este mismo camino por amor a su Señor. Muchos santos nos recuerdan que sin participar de la aniquilación de Cristo no estamos en el buen camino sino en el camino de lo que el Papa llama la «mundanidad espiritual» o la «tentación empresarial» de la evangelización.

Esto me hace recordar a la filósofa Edith Stein, que sería la gran carmelita descalza santa Benedita de la Cruz, conducida a la fe por la lectura de la vida de santa Teresa de Jesús.

Ella fue una de las más profundas estudiosas del pensamiento de san Juan de la Cruz y glosó admirablemente, en su pensamiento y en su vida como judía inmolada en Auschwitz, esa sentencia cristiana que dice «*Salve, o crux, spes unica*»: «Salve, oh cruz, nuestra única esperanza.»

